WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)
z dnia 30 listopada 2004 r. *

W sprawie C-16/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hovrätten över Skåne och Blekinge (Szwecja) postanowieniem z dnia 19 grudnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 stycznia 2003 r., w postępowaniu:

Peak Holding AB

przeciwko

Axolin-Elinor AB, wcześniej Handelskompaniet Factory Outlet i Löddeköpinge AB,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, prezesi izb, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie,

* Język postępowania: szwedzki.

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 marca 2004 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Peak Holding AB przez G. Gozza, advokat,

— w imieniu Axolin-Elinor AB przez K. Azeliusa, advokat, i M. Palma, jur. kand.,

— w imieniu rządu szwedzkiego przez K. Wistrand i A. Krusego, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez N. B. Rasmussena i K. Simonssona, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 maja 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1), zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, str. 3, zwanej dalej „dyrektywą").

2 Niniejszy wniosek został złożony w ramach sporu pomiędzy Peak Holding AB (zwaną dalej „Peak Holding") a Axolin-Elinor AB (zwaną dalej „Axolin-Elinor"), w chwili zaistnienia wspomnianego sporu Handelskompaniet Factory Outlet i Löddeköpinge AB (zwaną dalej „Factory Outlet") w sprawie sposobu wprowadzenia do obrotu przez Factory Outlet partii odzieży opatrzonej znakiem towarowym Peak Performance, którego właścicielem jest Peak Holding.

Ramy prawne

3 Artykuł 5 dyrektywy zatytułowany „Prawa przyznane przez znak towarowy" ma następujące brzmienie:

„1. Zarejestrowany znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim stronom [osobom] trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

a) oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak towarowy jest zarejestrowany;

[...]

3. Na podstawie ust. 1 i 2 mogą być zabronione, między innymi, następujące działania:

[...]

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]".

4 Artykuł 7 zatytułowany „Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy" w pierwotnym brzmieniu stanowił:

„1. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania używania tego znaku w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Wspólnoty pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.

[...]".

5 Zgodnie z art. 65 ust. 2 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanym dalej „EOG") w związku z załącznikiem XVII pkt 4 tego porozumienia art. 7 ust. 1 dyrektywy został zmieniony dla celów porozumienia przez zastąpienie wyrażenia „na terytorium Wspólnoty" wyrażeniem „na rynek Umawiającej się Strony".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

6 Peak Holding, spółka należąca do duńskiego koncernu IC-Companys, jest właścicielem znaku towarowego Peak Performance. Prawo do używania tego znaku towarowego zostało przeniesione na należącą do tego koncernu spółkę Peak Performance Production AB (zwaną dalej „Peak Performance Production"). Spółka ta produkuje i sprzedaje pod tym znakiem towarowym odzież i dodatki w Szwecji i innych krajach.

7 W chwili powstania sporu Factory Outlet, spółka prawa szwedzkiego, prowadziła w sklepach w Szwecji sprzedaż bezpośrednią odzieży i innych towarów, przy czym w odniesieniu do dużej części były to towary opatrzone znakiem towarowym, które pochodziły z importu równoległego, reimportu lub zostały nabyte w inny sposób poza zwykłymi kanałami sprzedaży właściciela omawianego znaku towarowego.

8 Pod koniec 2000 roku Factory Outlet wprowadziła do obrotu partię ok. 25 000 sztuk odzieży ze znakiem towarowym Peak Performance, umieszczając uprzednio ogłoszenia w prasie oferujące sprzedaż tych towarów za połowę ceny.

9 Towary te pochodziły z kolekcji Peak Performance Production z lat 1996–1998. Zostały one wyprodukowane na rachunek tej spółki poza EOG i importowane do EOG w celu sprzedaży.

10 Factory Outlet podaje, że odzież ta wystawiona była do sprzedaży w latach 1996–1998 w sklepach należących do niezależnych odsprzedawców, podczas gdy Peak Holding podnosi, że była ona wystawiona w sklepach Peak Performance Production.

11 W listopadzie i w grudniu 1999 r. cała odzież z tej partii towaru należała do części odzieży oferowanej do sprzedaży konsumentom końcowym w Kopenhadze (Dania) w sklepie Base Camp, oddanym do dyspozycji przez Carli Gry Denmark A/S, będącej spółką powiązaną z Peak Performance Production. Partia towaru składała się zatem z towarów, które pozostały po wyprzedaży.

12 Peak Performance Production sprzedała tę partię towaru COPAD International (zwanemu dalej „COPAD"), przedsiębiorstwu z siedzibą we Francji. Według Peak Holding umowa zawarta z tego tytułu stanowiła, że ta partia towaru nie mogła być odsprzedana w żadnych innych krajach europejskich niż Rosja i Słowenia, z wyjątkiem 5 % całości, która mogła być sprzedana we Francji. Factory Outlet zaprzeczyła istnieniu takiego ograniczenia i utrzymywała, że w każdym razie w chwili nabycia tej partii towaru nie wiedziała o tym.

13 Factory Outlet zapewniła, że nabyła tą partię towaru od spółki prawa szwedzkiego Truefit Sweden AB.

14 Bezsporne jest, że przedmiotowa partia towarów od chwili, kiedy opuściła magazyn Peak Performance Production w Danii do chwili dostawy dla Factory Outlet w Szwecji nie opuściła EOG.

15 Peak Holding wniosła w dniu 9 października 2000 r. powództwo do Lunds tingsrätt (Szwecja), podnosząc, że sposób wprowadzenia do obrotu przez Factory Outlet, w szczególności jej ogłoszenia reklamowe, narusza jej prawa ze znaku towarowego. Peak Holding zażądała zasądzenia odszkodowania od Factory Outlet, zakazania jej wprowadzania do obrotu i sprzedawania odzieży lub innych towarów z omawianej partii towaru oraz nakazania zniszczenia tych towarów.

16 Factory Outlet wniosła o oddalenie powództwa. Podniosła ona, że sporne towary zostały wprowadzone przez Peak Holding na rynek w EOG, wobec czego nie ma ona już prawa do zakazania używania znaku towarowego przy sprzedaży towarów.

17 Factory Outlet twierdziła, po pierwsze, że towary zostały wprowadzone na rynek w wyniku tego, że Peak Performance Production dokonała importu towarów na rynek wewnętrzny i odprawy celnej w celu ich sprzedaży we Wspólnocie. Po drugie, podniosła ona, że towary zostały wprowadzone na rynek w wyniku tego, że były oferowane do sprzedaży przez niezależnych odsprzedawców. Po trzecie, utrzymywała ona, że zostały one wprowadzone na rynek w wyniku tego, że były oferowane do sprzedaży we własnych sklepach Peak Performance Production i w sklepie Base Camp oraz że w ten sposób zostały one udostępnione konsumentom. Factory Outlet potwierdziła, po czwarte, że w każdym razie towary zostały wprowadzone na rynek w wyniku tego, że zostały one sprzedane COPAD, niezależnie od tego, czy z zastrzeżeniem, czy bez zastrzeżenia, że nie mogą być odsprzedawane na rynku wewnętrznym.

18 Peak Holding zaprzecza, że towary zostały wprowadzone na rynek przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą. Jej zdaniem, nawet gdyby prawo przyznane przez znak towarowy miało zostać wyczerpane przez sam fakt, że towary były

oferowane do sprzedaży w sklepie Base Camp, to w każdym razie nastąpiło cofnięcie skutku wyczerpania praw i prawo przyznane przez znak towarowy odnowiło się po powrocie towarów do magazynu.

19 Tingsrätt oddalił powództwo, uznając, że poprzez udostępnienie towarów konsumentom w sklepie Base Camp zostały one faktycznie wprowadzone do obrotu i że po tym zdarzeniu prawo przyznane przez znak towarowy nie może się odnowić.

20 Peak Holding złożył apelację od wyroku Tingsrätt do sądu, który wystąpił z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

21 Ponieważ Hovrätten över Skåne och Blekinge był zdania, że rozstrzygnięcie sporu pomiędzy Peak Holding a Axolin-Elinor wymaga wykładni wyrażenia „wprowadzone do obrotu" zawartego w art. 7 ust. 1 dyrektywy, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy towar należy uważać za wprowadzony do obrotu w wyniku tego, że właściciel znaku towarowego:

a) wprowadził go na obszar wspólnego rynku i dokonał odprawy celnej w celu sprzedaży go na obszarze wspólnego rynku?

b) wystawił go na sprzedaż we własnych sklepach lub w sklepach przedsiębiorstw zależnych na obszarze wspólnego rynku bez przenoszenia jego własności?

2) Jeżeli towar został wprowadzony do obrotu w drodze jednej z dwóch ww. alternatywnych czynności i tym samym nastąpiło wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy, przy czym nie miało miejsca przeniesienie własności towaru, czy właściciel znaku towarowego może poprzez sprowadzenie towaru z powrotem do magazynu osiągnąć cofnięcie skutku wyczerpania praw?

3) Czy towar należy uważać za wprowadzony do obrotu w wyniku przeniesienia jego własności przez właściciela znaku towarowego na inne przedsiębiorstwo na obszarze rynku wewnętrznego, również w przypadku gdy właściciel znaku towarowego dokonuje przeniesienia własności na kupującego z zastrzeżeniem, że kupujący nie będzie dokonywał odsprzedaży na obszarze wspólnego rynku?

4) Czy dla odpowiedzi na pytanie trzecie ma znaczenie, że właściciel znaku towarowego, przenosząc własność partii towaru, zezwolił kupującemu na odsprzedaż niewielkiej części towarów na obszarze wspólnego rynku, nie ustalając, jakie konkretnie towary obejmuje to zezwolenie?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

22 W świetle okoliczności sporu przed sądem krajowym sąd krajowy poprzez pierwsze pytanie zmierza zasadniczo do wyjaśnienia, czy art. 7 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że towary opatrzone znakiem towarowym należy uważać za wprowadzone do obrotu w EOG wtedy, gdy właściciel znaku towarowego dokonał ich przywozu do EOG w celu ich sprzedaży w tym obszarze, czy też wtedy, gdy wystawił je do sprzedaży dla konsumentów w EOG we własnych sklepach lub w sklepach przedsiębiorstw zależnych, jakkolwiek do samej sprzedaży nie doszło.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

23 Peak Holding i Komisja uważają, że prawo przyznane przez znak towarowy zostaje wyczerpane tylko wtedy, gdy towar zostanie sprzedany w EOG przez właściciela znaku lub za jego zgodą. W przypadkach wymienionych w pierwszym pytaniu prejudycjalnym prawo nie zostaje wyczerpane.

24 Axolin-Elinor podnosi, że prawo właściciela znaku towarowego zostaje wyczerpane już przez sam fakt przywozu towaru do EOG, dokonanie jego odprawy celnej i magazynowania w celu sprzedaży. Dodatkowo utrzymuje ona, że prawo przyznane przez znak towarowy zostaje wyczerpane, kiedy jego właściciel wystawi towar na sprzedaż dla konsumentów, nawet jeżeli oferta nie zostanie zrealizowana.

25 Rząd szwedzki uważa, że różne wersje językowe dyrektywy należy rozumieć w ten sposób, że towar można uważać za wprowadzony do obrotu tylko wtedy, kiedy właściciel znaku towarowego wykona działanie skierowane na rynek.

26 Towar nie może być zatem postrzegany jako wprowadzony do obrotu w EOG przez sam fakt, że właściciel dokonał jego przywozu na ten obszar, odprawy celnej, a następnie magazynowania w tym obszarze, ponieważ żadne z tych działań nie było skierowane na rynek.

27 Zdaniem rządu szwedzkiego, prawo to zostaje wyczerpane najpóźniej wtedy, gdy właściciel znaku towarowego lub ktokolwiek, kto uzyskał prawo używania tego znaku, wystawi towar na sprzedaż dla konsumentów w EOG.

28 Wyczerpanie prawa przyznanego przez znak towarowy nie następuje natomiast wtedy, kiedy właściciel znaku towarowego zaoferuje swoje towary w EOG odsprzedawcom, ponieważ oferta sprzedaży często dotyczy jedynie określonej ilości danych towarów. W ostatnim przypadku nie jest możliwe określenie towarów, w odniesieniu do których nastąpiło wyczerpanie praw. Poza tym oferta, za którą nie idzie przeniesienie własności, nie może być postrzegana jako wystarczająco ostateczne rozporządzenie przez właściciela znaku.

29 W przypadku faktycznego przeniesienia własności na odsprzedawcę prawo wyczerpuje się, pod warunkiem że przeniesienie stanowi działanie skierowane na rynek. Przeniesienie między spółkami tego samego koncernu należałoby postrzegać jako działanie wewnętrzne koncernu, które nie powoduje wyczerpania praw.

Odpowiedź Trybunału

30 Należy przypomnieć, że art. 5–7 dyrektywy dokonują pełnej harmonizacji przepisów dotyczących praw przyznanych przez znak towarowy i tym samym określają prawa właścicieli znaków towarowych we Wspólnocie (wyroki z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie C-355/96 Silhouette International Schmied, Rec. str. I-4799, pkt 25 i 29 oraz z dnia 20 listopada 2001 r. w sprawach połączonych od C-414/99 do C-416/99 Zino Davidoff i Levi Strauss, Rec. str. I-8691, pkt 39).

31 Pojęcie „wprowadzone do obrotu" w EOG użyte w art. 7 ust. 1 dyrektywy stanowi rozstrzygające kryterium dla wyczerpania wyłącznego prawa właściciela znaku towarowego przewidzianego w art. 5 tej dyrektywy (zob. wyrok z dnia 8 kwietnia 2003 r. w sprawie C-244/00 Van Doren + Q, Rec. str. I-3051, pkt 34).

32 Jego wykładni we wspólnotowym porządku prawnym należy więc dokonywać w sposób jednolity (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Zino Davidoff i Levi Strauss, pkt 41–43).

33 Samo brzmienie art. 7 ust. 1 dyrektywy nie pozwala na określenie, czy towary importowane do EOG lub wystawione w tym obszarze na sprzedaż przez właściciela znaku towarowego należy uważać za „wprowadzone do obrotu" w EOG w rozumieniu tego przepisu. Dlatego też wykładni omawianego przepisu należy dokonać z uwzględnieniem logiki i celów dyrektywy.

34 Artykuł 5 dyrektywy przyznaje właścicielowi znaku towarowego wyłączne prawo, pozwalające mu między innymi na zakazanie osobom trzecim dokonywania przywozu towarów opatrzonych znakiem towarowym, ich oferowania, wprowadzania do obrotu lub ich magazynowania w tym celu. Artykuł 7 ust. 1 zawiera wyjątek od tej zasady, przewidując, że prawo właściciela znaku towarowego zostaje wyczerpane, jeżeli towary zostały wprowadzone do obrotu w EOG przez właściciela lub za jego zgodą (zob. ww. wyroki w sprawie Zino Davidoff i Levi Strauss, pkt 40 oraz w sprawie Van Doren + Q, pkt 33).

35 Trybunał stwierdził, że dyrektywa ta ma na celu w szczególności zagwarantowanie wyłącznego prawa właściciela do używania znaku towarowego dla pierwszego wprowadzenia do obrotu towarów opatrzonych tym znakiem (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawach połączonych C-427/93, C-429/93 i C-436/93 Bristol-Myers Squibb i in., Rec. str. I-3457, pkt 31, 40 i 44).

36 Ponadto Trybunał wyjaśnił, że prawodawca wspólnotowy za pomocą regulacji stwierdzającej, że wprowadzenie na rynek poza EOG nie wyczerpuje prawa właściciela do przeciwstawienia się dokonywaniu przywozu tych towarów podjętemu bez jego zgody, umożliwił w ten sposób właścicielowi znaku towarowego kontrolowanie pierwszego wprowadzenia do obrotu w EOG towarów opatrzonych tym znakiem towarowym (zob. wyrok z dnia 1 lipca 1999 r. w sprawie C-173/98 Sebago i Maison Dubois, Rec. str. I-4103, pkt 21, ww. wyroki w sprawie Zino Davidoff i Levi Strauss, pkt 33 oraz w sprawie Van Doren + Q, pkt 26).

37 Ponadto podkreślił on, że art. 7 ust. 1 dyrektywy ma na celu umożliwienie następnie odsprzedaży egzemplarza towaru opatrzonego znakiem towarowym, bez możliwości sprzeciwienia się temu przez właściciela znaku towarowego (zob. wyrok z dnia 23 lutego 1999 r. w sprawie C-63/97 BMW, str. I-905, pkt 57 oraz ww. wyrok w sprawie Sebago i Maison Dubois, pkt 20).

38 Wreszcie orzekł on, że żeby znak towarowy mógł spełniać swoje zadanie jako istotny element systemu niezakłóconej konkurencji, do którego utworzenia zmierza Traktat WE, musi on dawać gwarancję, że wszystkie towary lub usługi, które oznacza, są wytwarzane lub świadczone pod kontrolą jednego przedsiębiorstwa, któremu można przypisać odpowiedzialność za ich jakość (zob. w szczególności wyrok z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips, Rec. str. I-5475, pkt 30).

39 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że kiedy właściciel sprzedaje swoje towary opatrzone znakiem towarowym osobie trzeciej w EOG, to wprowadza je do obrotu w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy.

40 W następstwie sprzedaży, która pozwala właścicielowi na realizację ekonomicznej wartości jego znaku towarowego, następuje wyczerpanie wyłącznych praw przyznanych przez dyrektywę, a w szczególności prawa do zakazania nabywcy trzeciemu odsprzedaży towarów.

41 Natomiast w przypadku gdy właściciel dokonuje przywozu swoich towarów w celu ich sprzedaży w EOG lub oferuje je do sprzedaży w tym obszarze, nie wprowadza ich do obrotu w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy.

42 W wyniku takich działań nie następuje bowiem przeniesienie na osoby trzecie prawa do rozporządzania towarami opatrzonymi znakiem towarowym. Nie pozwalają one właścicielowi na realizację ekonomicznej wartości jego znaku towarowego. Nawet jeżeli działania te zostaną zakończone, właściciel zachowuje swój interes w utrzymaniu całkowitej kontroli nad towarami opatrzonymi jego znakiem towarowym, w szczególności w celu zagwarantowania ich jakości.

43 Ponadto należy wskazać, że art. 5 ust. 3 lit. b) i c) dyrektywy, dotyczący treści wyłącznego prawa właściciela, dokonuje rozróżnienia w szczególności pomiędzy oferowaniem towarów, ich wprowadzaniem do obrotu, ich magazynowaniem w tych celach i dokonywaniem ich przywozu. Stąd też brzmienie tego przepisu również potwierdza, że dokonanie przywozu towarów do EOG lub ich oferowanie tam nie może być jednoznaczne z wprowadzeniem ich do obrotu.

44 Na pytanie pierwsze należy więc udzielić odpowiedzi, że art. 7 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że towary opatrzone znakiem towarowym nie mogą zostać uznane za wprowadzone do obrotu w EOG, jeżeli właściciel znaku dokonał ich przywozu na terytorium EOG w celu ich sprzedaży w tym obszarze lub jeżeli oferował je do sprzedaży we własnych sklepach lub sklepach przedsiębiorstw zależnych dla konsumentów w EOG, jakkolwiek nie doszło do ich sprzedaży.

W przedmiocie pytania drugiego

45 Pytanie drugie zostało przedłożone tylko na wypadek, gdyby na pierwsze pytanie udzielono odpowiedzi twierdzącej.

46 Nie ma więc potrzeby udzielania na nie odpowiedzi.

W przedmiocie pytania trzeciego

47 Poprzez swoje trzecie pytanie sąd krajowy zwraca się zasadniczo o udzielenie odpowiedzi, czy w okolicznościach takich jak w przypadku postępowania przed sądem krajowym postanowienie zawarte w umowie sprzedaży między właścicielem znaku towarowego a podmiotem gospodarczym mającym siedzibę w EOG w przedmiocie zakazu odsprzedaży w EOG wyklucza, że miało miejsce wprowadzenie do obrotu w EOG w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy i stąd w przypadku odsprzedaży w EOG z naruszeniem tego zakazu stoi na przeszkodzie wyczerpaniu wyłącznego prawa właściciela znaku.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

48 Peak Holding podkreśla, że wyczerpanie praw przewidziane przez art. 7 ust. 1 dyrektywy zakłada wprowadzenie do obrotu przez samego właściciela lub za jego zgodą. Dla wyczerpania praw konieczna jest tym samym zgoda właściciela w obu przypadkach. Nie następuje ono zatem przy sprzedaży towaru przez właściciela znaku, jeżeli zastrzeże on, że zachowuje on swoje prawa przyznane przez znak towarowy. W przypadku nieprzestrzegania tego zastrzeżenia towar nie zostaje wprowadzony do obrotu za zgodą właściciela, wobec czego nie następuje wyczerpanie praw.

49 Axolin-Elinor, rząd szwedzki i Komisja uważają, że takie zastrzeżenie, jak wskazane w trzecim pytaniu, nie stoi na przeszkodzie wyczerpaniu następującego z mocy prawa. Takiego zastrzeżenia nie można przeciwstawić osobom trzecim. Nieprzestrzeganie zakazu odsprzedaży stanowi złamanie umowy, nie jest jednak naruszeniem praw własności intelektualnej. Skutek prawny wyczerpania praw wobec osób trzecich nie może zatem zostać pozostawiony do dyspozycji stron umowy, niezależnie od tego, jakie skutki mogłoby wywołać to uzgodnienie w zakresie ich zobowiązań. Wykładnia odmienna byłaby sprzeczna z celem art. 7 ust. 1 dyrektywy.

Odpowiedź Trybunału

50 Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy w rozumieniu prawa wspólnotowego następuje w wyniku wprowadzenia do obrotu w EOG przez samego właściciela znaku towarowego lub przez osobę trzecią, ale za zgodą właściciela.

51 Z odpowiedzi na pierwsze pytanie wynika, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym, wprowadzenie do obrotu w EOG przez właściciela znaku towarowego wymaga sprzedaży towarów dokonanej przez niego w EOG.

52 W przypadku takiej sprzedaży art. 7 ust. 1 dyrektywy nie uzależnia ponadto wyczerpania praw przyznanych przez znak towarowy od zgody właściciela na dalszą odsprzedaż towarów w EOG.

53 Wyczerpanie praw następuje przez samo wprowadzenie towaru do obrotu w EOG przez właściciela znaku towarowego.

54 Ewentualne postanowienie zawarte w umowie sprzedaży dotyczącej pierwszego wprowadzenia do obrotu w EOG i odnoszące się do terytorialnych ograniczeń prawa do odsprzedaży towarów dotyczy wyłącznie stosunku między stronami tej umowy.

55 Nie może ono stanowić przeszkody dla wyczerpania praw w rozumieniu dyrektywy.

56 Na pytanie trzecie należy więc udzielić odpowiedzi, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sadem krajowym postanowienie w umowie sprzedaży zawartej pomiędzy właścicielem znaku a podmiotem gospodarczym mającym siedzibę w obrębie EOG w sprawie zakazu odsprzedaży w EOG nie wyklucza, że miało miejsce wprowadzenie do obrotu w EOG w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy i dlatego w przypadku odsprzedaży w EOG z naruszeniem tego zakazu nie stoi na przeszkodzie wyczerpaniu wyłącznego prawa właściciela.

W przedmiocie pytania czwartego

57 Pytanie czwarte zakłada, że na pytanie trzecie udzielono odpowiedzi, iż wskazane w nim postanowienie wyklucza wprowadzenie do obrotu w EOG w przypadku odsprzedaży w EOG z naruszeniem uzgodnionego ograniczenia terytorialnego.

58 Nie ma zatem potrzeby udzielania na nie odpowiedzi.

W przedmiocie kosztów

59 Koszty poniesione przez rząd szwedzki i przez Komisję w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi nie podlegają zwrotowi. Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że towary opatrzone znakiem towarowym nie mogą zostać uznane za wprowadzone do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli właściciel znaku towarowego dokonał ich przywozu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego w celu ich sprzedaży w tym obszarze lub jeżeli oferował je do sprzedaży we własnych sklepach lub sklepach przedsiębiorstw zależnych dla konsumentów w Europejskim Obszarze Gospodarczym, jakkolwiek nie doszło do ich sprzedaży.**

2) **W okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym postanowienie w umowie sprzedaży zawartej pomiędzy właścicielem znaku a podmiotem gospodarczym mającym siedzibę w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w sprawie zakazu odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym nie wyklucza, że miało miejsce wprowadzenie do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 89/104, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym, i dlatego w przypadku odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym z naruszeniem tego zakazu nie stoi na przeszkodzie wyczerpaniu wyłącznego prawa właściciela.**

Podpisy